

Búcsú dr. Szepes Attilától

Hisszük és tudjuk:

„Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,

Hiába szállnak, árnyak, álmok, évek...”

/Juhász Gyula: Consolatio/

A gyász, a veszteség, a végső búcsú szomorúságával és fájdságával döbbenet, mély megrendüléssel emlékezünk dr. Szepes Attilára, a Bács-Kiskun Megyei Kórház Gasztroenterológiai Osztályának osztályvezető főorvosára, aki váratlan hirtelenséggel, 52 éves korában elhunyt.

Felfoghatatlan, hogy ilyen fiatalon és búcsú nélkül itt hagytál minket! Fiatal korod ellenére hihetetlen utat jártál be; mindig is irigyeltük azt az elképesztő lendületet, ami jellemzett Téged, és azt a szakmai karriert, amin Te játszol könnyedséggel végigmeneteltél.

Bár 1967. március 13-án Szegeden születél, gyermekkoroddal kapcsolatban gyakran Bácsalmást emlegetted, a nyugodt helyet, ahol megszeretted a természet illatát és az erdőt, utóbbi később a hobbid színhelyévé is vált. Nagy álmod vált valóra, amikor 1992-ben a Szegedi Tudományegyetemen orvosi diplomát szereztél, és büszkeséggel töltött el, hogy az egyetem után ott maradhattál az I. számú Belgyógyászati Klinikán dolgozni. Kezdetektől maximalizmusra törekedtél. Nem elégedtél meg azzal, hogy 1997-ben belgyógyászatból, 1999-ben gasztroenterológiából szakvizsgát szereztél; arra vágytál, hogy egyike legyél a legjobb endoszkóposoknak. Furcsa, hogy ezt sosem mondtuk ki Neked, mert magától érthető volt számunkra, hogy azzá váltál. Sokan vagyunk, akik Tőled tanultunk, az endoszkópia alapjait, az endoszkópos ultrahang fortélyait, az ERCP technikáit, vagy csupán a szemléletet. Szellemisséged megőrzése méltó feladatunk lesz.

A mesterünknek tartottunk, csupa nagybetűvel, emiatt választottunk meg az Endoszkópos Szekció elnökének is. Elévülhetetlen érdemeid voltak az Endoszkópos Ultrahang Szekció létrehozásában és ezen új vizsgálómódszer oktatásában. A Te munkád nem szakmai díjakban mutatkozott meg, hanem abban,

amit a munkáddal teremtettél, ami példaértékével mindenkiiben elismerést váltott ki.

Akik nem Tőled tanultak, azoknak is mindig ott voltál mentsvárnak, ha mi elakadtunk, Rád még mindig számíthattunk. Magával ragadóan oktattál, türelmesen, átszellemülve; mi így elhittük Neked, hogy a bonyolult egyszerűvé válhat, a megoldhatatlan megoldhatóvá, az érdektelen érdekessé. Mindig motivált, hogy újabb és újabb technikákat tanulhass, ebben barátaid mellett öcséd is inspirált. A ciszterci rend mottója jut Rólad eszünkbe: „ardere et lucere”, „lángolj és világíts”. És mi gyakran csak néztünk és ámultunk.

Téged az sem fogott vissza, amikor 2009 februárjában a Bács-Kiskun Megyei Kórház Gasztroenterológiai Osztály vezető főorvosává neveztek ki, és a napi endoszkópos tevékenység mellett osztályvezetéssel is foglalkoznod kellett. Más lehet, hogy ettől kissé megriad, Téged még ez is inspirált. Akkor döntöttél úgy, hogy csapatot építesz, és megtanítod a tanítványaidat mindarra, amit tudsz.

Egy tanítványod azt vallotta: a Tőled tanultak sok fiatalban táptalajra letek. Olyan ez, mint egy kert, ahol a növények nem csak a szakmai szépséget sugározzák, hanem egy jó ember kezeinek munkáját is dicsérik. Az elvetett magok nem hullanak meddő talajra, ha láthatatlanul is, de tápláljuk őket; ha a fényed kimúlt, ezek csendben akkor is világítani kezdenek, és utat mutatnak az embereknek. Most ebbe kapaszkodunk.

Emlékszem a mosolygós arcodra, a büszke tekintetedre, amikor kollégáid, beosztottaid sikerrel oldották meg a szakmai feladatot, vagy képviselték kongresszusi előadásokon mindazt, amit Tőled tanultak. Egyszer – Őket nézve - azt mondtad, hogy már nem lettél hiába orvos, és ha Te nem leszel, Ők már biztosan folytatni tudják majd azt az utat, amit Te elkezdted. Sosem gondoltam volna, hogy ez a mondat ilyen hamar értelmet nyer, és ilyen fájdalmakat vált ki majd bennünk.

Emberként is különleges voltál. Intelligenciád, műveltséged, olvasottságod, tájékozottságod kiemelt közülünk, mindezeket kellő lazasággal és jó humorérzéssel vegyítetted. Mindenkihez volt kedves szavad, mindenkiiben megtaláltad a jót; ha negatívan álltak Hozzád, Te magad kreáltál okot a megbocsájtásra. Egyenes, őszinte és nyílt voltál, alakoskodástól mentes. Csodálattal hallgattuk, ahogy meséltél a történelem egy-egy epizódjáról, szinte magunk előtt láttuk az eseményeket. És jó volt zenét hallgatva melletted csak ülni.

Két dolog volt igazán fontos Neked, vágyódtál a szakmai tökéletességre és arra, hogy szeressenek. Mindkettőben volt részed rengetegszer, még akkor is, ha néha nem úgy láttad.

Arra vágytál, hogy öregkorodra, majd a munkád végeztével egy faházad lesz az erdő közepén. Kandallóról, és arról álmodtál, hogy várod gyerekeidet és szeretteidet, hogy körbe vegyenek, és Te csak békésen hallgasd őket. Vadászni szerettél volna, ülni a les tetején bármeddig, nyugalomban. Kár, hogy nem adatott meg ez Neked! Megérdemelted volna.

Búcsúzunk Tőled. Mindannyiunknak hiányozni fogsz, egy jó emberrel kevesebb lesz a Földön. Az utánad maradt űrt próbáljuk kitölteni, ki emlékkal, ki hittal, de mindenki tisztelettel, megbecsüléssel, szeretettel. Emléked szép marad, nem árnyékolhatja be semmi.